

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽi/2/2013
Identifikačné číslo spisu:	1008201777
Dátum vydania rozhodnutia:	12.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1008201777.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: EUREA, občianske združenie, so sídlom Tupého 25/A, Bratislava, IČO: 30 794 242, zastúpeného Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom so sídlom Národného oslobodenia 25, Bernolákovo, proti žalovanému: Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. Ei 99/08-4 zo dňa 5. novembra 2008, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/155/2008-24 zo dňa 14. októbra 2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/155/2008-24 zo dňa 14. októbra 2011, p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 161,75 € k rukám jeho právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 4S/155/2008-24 zo dňa 14. októbra 2011 podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. Ei 99/08-4 zo dňa 5. novembra 2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 266,98 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet jeho právneho zástupcu. Preskúmaným rozhodnutím č. Ei 99/08-4 zo dňa 5. novembra 2008 žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. IV Spr. 265/08-2 zo dňa 16. októbra 2008, ktorým tento nevyhovel žiadosti žalobcu podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) o sprístupnenie informácie týkajúcej sa zápisnice z porady riaditeľa Trestného odboru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky s krajskými prokurátormi k postupu všetkých prokurátorov podľa § 232 Trestného poriadku (ak bolo porád viac, tak zápisnice zo všetkých porád) a textu opatrenia vydaného Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky k postupu prokurátorov podľa § 232 ods. 1 Trestného poriadku (ak bolo vydaných viac opatrení, tak texty všetkých opatrení).

V odôvodnení rozsudku krajský súd konštatoval, že informáciu týkajúcu sa sprístupnenia zápisnice z porady Trestného odboru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky s krajskými prokurátormi k postupu prokurátorov podľa § 232 Trestného poriadku nie je možné považovať informáciu, ktorá by priamo súvisela s činnosťou prokurátorov ako orgánov činných v trestnom konaní, ale jedná sa o výsledok internej rezortnej porady k výkladu zákona a nie k postupu v konkrétnej trestnej veci, keďže sa žiadnej konkrétnej trestnej veci netýka a nie je preto súčasťou žiadneho spisu vedeného konkrétnym prokurátorom v zmysle ustanovenia § 55 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre (ďalej len „zákon č. 153/2001 Z. z.“). Dospel k záveru, že sa nejde o informáciu, ktorá by mala byť utajovaná v zmysle zákona, nakoľko išlo o pokyn všetkým prokurátorom, týkajúci sa ich postupu v danej veci a poskytnuté požadované informácie nie sú spôsobilé poškodiť práva a slobody iných, bezpečnosť štátu, verejný poriadok, verejné zdravie, ani mravnosť.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalovaný a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaním napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol, prípadne ho zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie. Namietal, že závery uvedené v rozhodnutí krajského súdu nemajú oporu ani v platnej právnej úprave, ani v samotnom dokazovaní. Súdu prvého stupňa vyčítal, že tvrdí skutkové okolnosti, hoci na ne nezameral dokazovanie, čo napokon podľa žalovaného vyplýva i zo samého rozsudku, kde k tomuto tvrdeniu absentuje akékoľvek hodnotenie dôkazov. Mal za to, že táto skutočnosť činí napadnutý rozsudok arbitrárnym a nepreskúmateľným. Zdôraznil, že každý výsledok internej rezortnej porady - najmä taký, ktorý sa zaoberá aplikáciou platnej právnej úpravy, priamo súvisí s činnosťou prokurátorov ako orgánov činných v trestnom konaní, pretože ich upravuje, ako majú postupovať v konkrétnych trestných veciach. Ďalej uviedol, že každá zápisnica z porady prokurátorov je vždy súčasťou spisu prideleného niektorému prokurátorovi, pričom ustanovenie § 55 zákona č. 153/2001 Z. z. sa vzťahuje na všetky spisy pridelené prokurátorovi. Zároveň namietal, že všetky informácie obsiahnuté v spisoch pridelených ktorémukoľvek prokurátorovi sú utajované v zmysle zákona. Poukázal na skutočnosť, že v danom prípade zverejnenie aplikačného postupu by mohlo viesť k tomu, že by osoby, na potieranie činnosti ktorých sa tento postup vzťahuje, mohli pri jeho znalosti svojimi aktivitami jeho realizáciu mariť, čím by nepochybne došlo k poškodeniu tak práv a slobôd iných, ako aj k poškodeniu verejného poriadku.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal, aby bol odvolaním napadnutý rozsudok potvrdený a zároveň mu bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania vo výške 161,75 €. Uviedol, že odvolanie žalovaného je založené na nerozlišovaní medzi inštitútom nahliadania do spisu oprávnenou osobou a sprístupňovaním informácií v režime zákona o slobode informácií. Ďalej uviedol, že žalobca nežiadal o nahliadnutie do žiadneho spisu, ale požadoval sprístupnenie konkrétnej listiny, ktorú mal žalovaný k dispozícii. Poukázal na skutočnosť, že pri nahliadaní do spisu sa oprávnené osoby môžu zoznámiť s celým obsahom spisu bez obmedzení. Naopak pri sprístupňovaní informácií v režime zákona o slobode informácií sa žiadateľovi nesprístupnia informácie, ktoré sú v zmysle cit. zákona zo sprístupňovania vylúčené. Mal za to, že ide o dva odlišné právne inštitúty s odlišným rozsahom práv a okruhom oprávnených osôb. Za neopodstatnené pokladal odvolacie námietky žalovaného, nakoľko samotné zaradenie informácie do spisu, ktorý má pridelený prokurátor, nemôže byť vecným dôvodom pre obmedzenie práva na informácie. Zdôraznil, že predmetom porady nebol postup v konkrétnej trestnej veci, ale všeobecný výklad procesného zákonného ustanovenia. Podľa žalobcu požadované informácie nevznikli pri činnosti prokurátorov ako orgánov činných v trestnom konaní, ale išlo o výsledok internej rezortnej porady k výkladu zákona. Riaditeľ trestného odboru žalovaného a vedúci prokurátori krajských prokuratúr na porade nevystupovali v pozícii orgánov činných v trestnom konaní, pričom požadovaná informácia ani nemôže byť súčasťou spisu vedeného orgánom činným v trestnom konaní, keďže sa žiadnej konkrétnej veci ani netýka. Dodal, že žalovaný neuviedol, či v zmysle § 55 zákona č. 153/2001 Z. z. požiadal príslušného prokurátora o súhlas so sprístupnením informácie z jeho údajného spisu, a či tento súhlas bol daný alebo odoprený, a z akého dôvodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné vo výroku ako vecne správny potvrdiť, aj keď z odlišných dôvodov. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 OSP

s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12. decembra 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V danom prípade predmetom žiadosti o informácie doručenej žalovanému dňa 14. októbra 2008 bolo sprístupnenie zápisnice z porady riaditeľa Trestného odboru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky s krajskými prokurátormi k postupu prokurátorov podľa § 232 Trestného poriadku (ak bolo porád viac, tak zápisnice zo všetkých porád) a textu opatrenia vydaného Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky k postupu prokurátorov podľa § 232 ods. 1 Trestného poriadku (ak bolo vydaných viac opatrení, tak texty všetkých opatrení).

Správny orgán prvého stupňa žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií rozhodnutím č. IV Spr 265/08-2 zo dňa 16. októbra 2008 nevyhovel s ohľadom na § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií, súčasne konštatujúc, že závery a opatrenia uvedené v zápisniciach z pracovných porád riaditeľa Trestného odboru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ako aj opatrenia na realizáciu konkrétneho ustanovenia Trestného poriadku, sú normatívnymi internými aktmi, ktorými sa upravuje postup konania podriadených zložiek prokuratúry, zaradených na trestnom úseku a tieto okrem iného sa ani nedoručujú stranám v trestnom konaní. Odvolanie žalobcu, v ktorom namietal, že požadovaná informácia sa netýka rozhodovacej činnosti prokuratúry ako orgánu činného v trestnom konaní v konkrétnych trestných veciach, ale ide o informáciu o všeobecnom výkladovom stanovisku a všeobecných pokynoch určených podriadeným zložkám prokuratúry, bolo napadnutým rozhodnutím žalovaného č. Ei 99/08-4 zo dňa 5. novembra 2008 zamietnuté. V preskúvanom rozhodnutí žalovaný dospel k záveru, že požadovanú informáciu nie je možné žiadateľovi sprístupniť, keďže prístup k týmto údajom je v zmysle § 6 ods. 6 v spojitosti s § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií obmedzený. Zároveň poukázal na § 2 ods. 1, § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií. Vyslovil, že závery z jednotlivých porád riaditeľa Trestného odboru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky s krajskými prokurátormi k postupu prokurátorov podľa § 232 Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006, ako aj na nich prijaté opatrenia predstavujú súhrn spracovaných informácií vychádzajúcich z jednotlivých dozorových spisov podriadených prokuratúr.

Žalobca v žalobe, zhodne s námietkami vznesenými v administratívnom konaní namietal, že požadovaná informácia nevznikla pri činnosti prokurátorov ako orgánov činných v trestnom konaní, ale išlo o výsledok internej rezortnej porady k výkladu zákona, nie k postupu v konkrétnej trestnej veci, keď riaditeľ Trestného odboru žalovaného a vedúci prokurátori krajských prokuratúr na porade nevystupovali v pozícii orgánov činných v trestnom konaní. Preto tvrdil, že ani požadovaná informácia nemôže byť súčasťou spisu vedeného orgánom činným v trestnom konaní, keďže sa žiadnej konkrétnej trestnej veci ani netýka. Taktiež namietal, že ak by požadovaná informácia mala byť považovaná za informáciu týkajúcu sa rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní v zmysle § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií, jej sprístupnenie by bolo možné, nakoľko citované ustanovenie ukladá sprístupniť informáciu o výsledku konania. V nadväznosti na uvedené žalobca požadované texty opatrení označil za informácie, ktoré sa netýkajú rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní, keďže ide o interný normatívny akt, aké žalovaný zverejňuje na svojej webovej stránke. Rovnako tak pokladal preskúvané rozhodnutie za nedostatočne odôvodnené, keď mal za to, že žalovaný sa v ňom nevysporiadal s ústavnými aspektmi práva na informácie.

Odvolací súd dospel k totožnému záveru ako krajský súd, ktorý zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie z dôvodu, že žalovaný posúdil vec po právnej stránke nesprávne, avšak tento záver ustálil na základe iných právnych dôvodov.

Predmetom odvolacieho konania je rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím o nevyhovení žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácie podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, a spornou otázka, či zápisnicu z porady Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky k postupu prokurátorov podľa Trestného poriadku resp. opatrenie vydané Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky k postupu prokurátorov podľa Trestného poriadku, možno

sprístupniť podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám.

Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy SR orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pokladá za potrebné uviesť, že z ustanovenia čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy SR možno vyvodiť ústavné právo každého slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať informácie. Ústavné právo vyhľadávať, prijímať a rozširovať informácie nie je *ratione personae* obmedzené, lebo patrí každému, teda akejkolvek fyzickej alebo právnickej osobe.

Z ustanovenia čl. 26 ods. 5 Ústavy SR vyplýva ústavná povinnosť poskytovať informácie každému. Táto povinnosť je *ratione personae* obmedzená, lebo nezaväzuje každého, ale iba orgány verejnej moci v súvislosti s ich činnosťou. Iné subjekty (ktoré netvoria súčasť orgánov verejnej moci) ústavne zakotvenú povinnosť poskytovať informácie každému nemajú. To samozrejme neznamená, že by im, resp. niektorým z nich nemohla byť takáto povinnosť uložená napr. zákonom alebo na základe zákona (čl. 13 ods. 1 Ústavy SR).

Podľa § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti názor, vyslovený v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 236/06 zo dňa 28. júna 2007, v zmysle ktorého „všetky povinné osoby vyplývajúce z ustanovenia § 2 ods. 1, 2 a 3 zákona o slobode informácií majú v zásade *ratione materiae* plnú informačnú povinnosť v rozsahu svojej činnosti“. Jedinou výnimkou sú právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy podľa § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií, pretože rozsah informačnej povinnosti týchto subjektov je *ratione materiae* vymedzený tak, že sa týka iba ich rozhodovacej činnosti, nie teda celej činnosti.

Z uvedeného vyplýva, že štátne orgány majú plnú informačnú povinnosť v rozsahu svojej činnosti, a informačná povinnosť len v rozsahu rozhodovacej činnosti sa týka iba právnických osôb a fyzických osôb, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy.

Generálna prokuratúra je ústredný štátny orgán a najvyšší orgán prokuratúry nadriadený ostatným orgánom prokuratúry (§ 40 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z.).

Orgány verejnej moci majú povinnosť poskytovať informácie o svojej činnosti za podmienok a spôsobom stanoveným zákonom. Lex generali je zákon o slobode informácií.

Zákon o slobodnom prístupe k informáciám v podrobnostiach upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám (§ 1 zákona o slobode informácií).

V poznámke pod čiarou k tomuto ustanoveniu je citovaný aj článok 26 Ústavy SR. Poznámka síce nemá normatívnu povahu, ale vyjadruje zámer zákonodarcu, čo sa týka účelu zákona o slobode informácií, t. j. úpravou v tomto zákone sa má chrániť reálne uplatnenie čl. 26 Ústavy SR. Účelom zákona o slobode informácií nesporne je aj kontrola činnosti orgánov verejnej správy, ktorú vykonávajú v rámci svojej pôsobnosti, t. j. pri svojej rozhodovacej činnosti.

Hoci zákon o slobode informácií nevyžaduje zdôvodnenie žiadosti o sprístupnenie informácie, t. j.

žiadateľ nemusí v žiadosti uviesť, na aký účel požadovanú informáciu žiada a ako s ňou mieni naložiť a ani sám zákon o slobode informácií pojem „informácie“ nedefinuje, nesporne ju možno charakterizovať tým, že zahŕňa v sebe správu spolu s jej významom pre príjemcu. Pritom podľa ustanovenia § 14 ods. 2 zákona o slobode informácií je výslovne potrebné, aby v žiadosti bolo uvedené, ktorých informácií (v zmysle správ či údajov) sa týka, čo nesporne znamená, že žiadosť nemôže byť iba všeobecná, ale musí byť dostatočne konkrétna tak, aby mohla byť podaná konkrétna informácia.

Vyhľadávanie informácií je vlastne zisťovaním, či v oblasti záujmu toho, kto informácie vyhľadáva, informácie vôbec existujú, aké a kde sa nachádzajú. Nejde teda ešte o samotné informácie, ale o informáciu o informácii. Prijímanie informácií je získanie informácie do vlastnej dispozičnej sféry tak, aby mohla byť subjektom pre vlastnú potrebu, ako aj pre potrebu iných spracovaná. Získanie informácie sa môže uskutočňovať tak zmyslovými orgánmi, ako aj rôznymi technickými prostriedkami, akými sú za súčasného stavu zvukové, obrazové, ako aj zvukovo-obrazové záznamy, ale aj akýmkoľvek iným spôsobom. Rozširovaním informácií je akýkoľvek spôsob odovzdania prijatej informácie ďalšiemu subjektu, resp. ďalším subjektom (I. ÚS 57/00).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného nemožno vyvodiť, že informáciou v zmysle zákona o slobode informácií je nevyhnutne aj poskytovanie rôznych dokumentov a ich kópií o rokovaní (zápisnica zo zasadnutia a rokovania kolektívnych orgánov vrátane orgánov verejnej moci), ktoré sú súhrnom množstva údajov (informácií), požívajúcich rôznu ochranu, a to tretím osobám, ktorých sa tieto dokumenty priamo osobne nedotýkajú.

Posudzujúc preskúmanú vec z hľadiska týchto teoretických a právnych východísk, prihliadnúc na účel zákona o slobode informácií Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že žiadosť žalobcu o poskytnutie zápisnice z porady a textu opatrenia vydaného Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky prekračuje rámec žiadosti o sprístupnenie informácie v zmysle zákona o slobode informácií a jej neposkytnutie žalovaným nemôže predstavovať negatívny zásah do práva žalobcu na informácie.

S ohľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ žalovaný na uvedený prípad aplikoval ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií, teda že požadovaná informácia sa týka rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní, ide o nesprávne právne posúdenie veci, ktoré spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd má totiž za to, že žiadosť o sprístupnenie uvádzanej zápisnice, ako aj textu opatrenia nie je možné vyhodnotiť v zmysle § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií ako informáciu, ktorú je povinný sprístupniť štátny orgán v rozsahu svojej rozhodovacej činnosti.

Riešiac tiež otázku, či podľa zákona o slobode informácií okrem povinného zverejňovania informácií (§ 5 cit. zákona) možno ich nezverejňovanie zúžiť len na podmienky obmedzenia k ich prístupu podľa § 8 až 13 zákona o slobode informácií, Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že aj extenzívny výklad zákona o slobode informácií má svoje medze a neznamená, že povinné osoby musia zverejňovať úplne všetko. Široko vykladané právo na prístup k informáciám, by znamenalo, že akákoľvek tretia osoba, by mala mať právo domáhať sa vydania dokumentov aj z neverejných rokovaní, teda napr. aj z rokovaní pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky (§ 4 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov) či neverejných porád senátu súdu a pod.

Hoci sa Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol stotožniť s dôvodmi, pre ktoré krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 250j ods. 2 písm. a/ OSP, na základe zisteného skutkového a právneho stavu dospel k totožnému záveru. Preto odvolací súd rozsudok krajského súdu, ktorý je vo výroku vecne správny, podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Odvolací súd žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 246c OSP v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1, pretože bol v tomto konaní úspešný.

Právny zástupca predložil dňa 27. januára 2012 spolu s vyjadrením k odvolaniu vyúčtovanie trov právneho zastúpenia v celkovej výške 161,75 €. Najvyšší súd Slovenskej republiky mu priznal trovy právneho zastúpenia nasledovne:

Za podanie vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 27. januára 2012 vo výške 127,16 € podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) vo výške 1/6 výpočtového základu a režijný paušál vo výške 7,63 €.

Ďalej bola právnemu zástupcovi žalobcu, ktorý je platiteľom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) priznaná uplatnená DPH zo základu 134,79 € podľa § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 20 % v sume 26,96 €.

Celkom boli priznané žalobcovi na náhradu tieto trovy konania: $127,16 \text{ €} + 7,63 \text{ €} + 26,96 \text{ €} = 161,75 \text{ €}$.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.